

*A hármas út vidéke, december 1. 1830.*

*Kedves Drága Úr!*

Bárhol és bármikor olvasod ezt, tudd, minden úgy fog történni, ahogy az számodra meg van írva, s ahogy éppen történnie kell, hogy Neked jó legyen! Lehet, hogy jelenleg azt érzed, nem úgy megyen minden, ahogy azt Te szeretnéd, de ne feledd, ezek a megpróbáltatások szükségeltetnek ahhoz, hogy megtaláld önmagad, s időt kapj arra, hogy gondolkodj afelől, ki es vagy valójában, kivé akarsz lenni!

Hosszú és magányos vándorlásaim során épp elég időm jutott gondolkozni az élet nagy s nehéz vesződéseiről. Remélem, ha e sorokat egyszer forgatod, megfogadod megfigyeléseimet, tanácsaimat innen, az én világomból, s időmből.

Utam során belebotoltam három vándorba, s az egyik így szólt nekem: „(...) Nem történt semmi, csak szép lassan elkopott/ Elengedett párszor, aztán újra elkapott/ Egymást falták az éjek és a nappalok/ És nem voltál tovább (...) Sokáig vártalak (...) Mit vársz? Mit mondják? Mit szeretnél hallani? (...)”

Hosszas töprengések után megfejtettem, mit jelent, mit nekem szegezett. Kinek és miről szól, mi felsejtett e setét pillanatában. Mély fájdalom szakadt ki belőle. Olyat jelentett, amit már sokan elfelejtettek. Elfelejtették, hogy gyógyírt kell keresni szívük bánatjára. Hogy a lélek elvész, ha nem talál társra, ha nincs, kit foglalkoztasson hogyléte.

*Barátom!*

Ha egy tanácsot megfogadsz most tőlem, akkor az ez legyen. Diskurálj, kérdezz, akard tudni a valót! Enélkül semmire nem fogsz menni ebben az ingoványos életben. Itt, az én világomban sem megy minden úgy, ahogy álmodtam róla, viszont megtanultam, hogy tudakozódni a mindenségről, a másiktól, önmagunkról mindennél fontosabb. Csak így lehet közelebb jutni a teljes igazsághoz, a másikhoz és tenmagadhoz.

Utamon tovább haladván megen találkoztam egy vándorral. Fáradt volt, elnyűtt, egyre-másra mondogatta azt, amit most veled es közlök: „(...) Mégis hova futsz? Nincs pár éve/ Nincsen pénzem/ Nagy alakok (nem), csak alakok/ Nagy falakon mennek előre/ Ha tudnék repülni, de fáj/ Ha leesek a földre.(...)”

Mint aki későn tanulta meg, hogy életének rossz döntései elől nem menekülhet.

Volt idő, mikor azt hittem, a rang, a pénz elég a boldogsághoz. Atyám öröksége reám száll majd, és más dolgom sose lesz, minthogy beteljesítsem az ő kívánságát, és éljem azt az életet, mit sorsom rám mért. De megbizonyosodtam afelől, hogy nem ez a lényege e földi létnek. Ha valakit elvakít a koronád csillogása, sose fogja meglátni, mikor elborít a sötétség. Ha efféle ember akarja magát hozzád kötni, csak szaladj! Szaladj jó messzire, vissza se nézz! Semmi

jóra ne számíts olyantól, aki csak az arany hatalmában hisz. Állj meg egy percre, és gondolkodj el, hogy mennyit érsz vagyon nélkül!

Mivel már másom sem volt, csak az időm, mely, mint tenger folyt alatt, tovább barangoltam magányomban. Egyszer csak furcsa érzés kerített hatalmába. A szürkületben felderengett egy alak, kinek hangját hallva rögvést földbe gyökerezett a lábam: „(...) Fejetek felett énekelek, úgy, mint egy sas a szélben/ De prédája maradtam egy szörnynek, ami halott régen/ Ű, a szívem megrepedt, te betömted a sebhelyet/ Azóta már nem csepeg (Azt mondtad)/ Nincsenek szellemek(...)”

Szólása ráébresztett arra, mit utam során majd' szem elől tévesztettem. Eltévedtem a saját életemben, hagytam magam megtéveszteni, rászedni: önhittség vezérelt, mely elhitette velem, hogy mindent megkaphatok: pénzt, hatalmat, a világról való minden tudást, pedig csak egyetlenegy számított mindig es. Ő.

Egykoron atyám kastélyába énekmondók érkeztek. Daluk emléke ma is visszhangzik fejemben: „Éj lettem, csend a hangom,/ A napot akartam, s elégett minden./ Éj lettem, álom, árnyék(...) Csak te ragyogsz még, gyönyörű kincsem (...) Vad lettem, bujdosó,/ Veszett vérem megmérgezett /Vad lettem, szívem nem ébred,/ Hagyd hát gyémánt, hogy elveszítslek! (...)”

Lelj társra, Barátom! Ha ezer világ es választ el tőle, akkor se add fel! Ha Ő az, ki szüvednek virága, nincs földi es égi hatalom, mely elragadná Tőled. Csak Te lehetsz gátja Önnön boldogságodnak!

Drága Barátom!

Kérvánom Neked, hogy életed dolgai jó irányt vegyenek! Hogy megtaláld azt, kiej' hetedhét országot es bójárnál dacolva megannyi késértéssel!

Az út nem lészen könnyű, de a kínok után édes lesz a jutalom Szerelmed karjaiban, míg a halál el nem választ.

Kérlek, mihamarább tudósíts hogyléted es dolgod alakulásai felől!

Őszinte szeretettel barátod,  
Csongor

A levélben felhasznált dalszövegek listája megjelenésük sorrendjében:

1. Elefánt: *Sokáig vártalak*
2. Fiúk: *Dohány 28*
3. Krúbi: *Szellemvasút*
4. Kimnowak: *Gyémánt*